

LADO TRUHLAR

LABOD POJE

Zgubile jagode so rdeči sij.
Razori so jesenskih plahutanj
prepolni — in pod njimi plast lobanj
z vijoličastimi votlinami

v razkošje smrtno requiem golči
za žive mrtvece, ki vrh poljan
bijo se, ljubijo in polni ran
blodijo skoz nerazrešene noči.

Obale so razdrapane, razdrt
je gaj in čez zamolkli vrt
bo zdaj pa zdaj moreči plamen siknil.
Kri žil zastaja, zvoki so ubiti,
vsak hip bo moralo vse utoniti — —
In že labod je vzplahutal in kriknil.

Prezrele najine so ustnice
za ta negodni in grenkobni sad,
ki ga ljudje v sahnjenju tujih trat
polagajo na roke najine.

Ko hočeva v šotore, nagnjene
v noč nad bledeče straže kraj ograd,
ah, nama ne odstro platnenih vrat.
Kako globok je krik, ki v naju žge!

Vsi so izgrebli grob si. Vanj v pojočih
labodjih spevih bodo strti pali.
Še nama, glej, so v dnu ga izkopali,
ki polna sva krvi in klicev vročih —
in zdaj pred nama tako tesno zeva.
O, duh moj živi, žgoči, kam naj gréva?

Zdaj, ko prišel je čas, da oddolžiš
se za plamene mojih darovanj,
ki tebi so goreli noč in dan —,
zdaj ko prišel je čas, da izpustiš

na vrt moj grlice, da podariš
čebele mi za čakajoči panj
in z jabolki obdaš me kot sred sanj —,
zdaj, svet v predsmrtnih gibih, me dušiš.

Čuvarji neranljivih pokrajín!
Kakor pozabljeni molče strmite
v ogone zrele. Vrči žgočih vin
vam ob nogah stoje. Halje umite
se tiho gibljejo v vetru davnin,
ki veje nem. Odprite mi, odprite!

JOŽA VOVK

SLOVO

Kaj hočete od mene, dnevi blede?
Kaj vrata mi odpirate, strasti domovi?
Kaj vame zevate s praznino, oj grobovi?
Kaj hočete, strahovi mrkogledi?

Predolgo smo bilí si dobri bratje,
napivali smo dušam s sladkim strupom,
pokrivali smo rane z lažnim upom,
opili smo se kot brezskrbni svatje.

Zdaj stopil bom čez gluhi prag samote,
nekje je tudi zame miren dom,
nekje je postelj čudežne toplote.
S spominom vašim bridke rane celil bom,
in stene bo prediral samo božji glas,
prijatelja si bova — duša le in jaz.